



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Miroslavou Hrehorovou v právní věci žalobce: **M. M.**, nar.X, státní příslušnost Marocké království, t.č. pobytem ZZC Bělá-Jezová, 294 21 Bělá pod Bezdězem, právně zastoupen Mgr. Petrou Burovou, Organizace pro pomoc uprchlíkům se sídlem Kovářská 4, 190 00 Praha 9, proti žalovanému: **Policie ČR**, Krajské ředitelství Policie hl. m. Prahy, odbor cizinecké policie, odd. pobytové kontroly, pátrání a eskort, Křižíkova 12, 180 00 Praha 8, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č.j. KRPA-25171/ČJ-2012-000022 ze dne 24.2.2012,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á .
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhá přezkoumání rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství Policie hl. m. Prahy, blíže označeného v záhlaví tohoto rozsudku, kterým žalovaný rozhodl podle § 124 odst. 1 písm. b) zák. č. 326/1999 Sb. v souběhu s ustanovením § 124 odst. 1 písm. c) zák. č. 326/1995 Sb., o zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění. Doba zajištění cizince je stanovena na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody.

V podané žalobě žalobce namítá, že napadeným rozhodnutím došlo k porušení ustanovení § 124 odst. 1 písm. b), ustanovení § 123b zákona o pobytu cizinců, § 2 zák. č. 5/2004 Sb., § 3 správního řádu, čl. 5 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod ve

spojení s § 68 odst. 3 správního řádu. Poukazuje na to, že zákon o pobytu cizinců k zajištění cizince za tímto účelem stanoví více kumulativních podmínek, jejich splnění musí správní orgán v souladu se správním řádem doložit při vydání rozhodnutí. V daném případě však splnění těchto podmínek není dáno. Žalobce se nemůže ztotožnit se závěrem žalovaného o tom, že existuje nebezpečí, že by mohl mařit anebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Z celého rozhodnutí je patrné, že žalovaný staví přijaté řešení zejména na existenci rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10.3.1998 sp. zn. 6To 92/98, v němž byl žalobci uložen trest odnětí svobody v délce 20 měsíců a zejména trest vyhoštění na dobu neurčitou. Žalovaný z tohoto vyvozuje, že žalobce pobývá na území České republiky v rozporu s tímto soudním vyhoštěním, tedy neoprávněně, čímž porušuje právní předpisy a z tohoto jednání je zřejmá existence nebezpečí, že zmaří výkon soudního vyhoštění. K tomuto žalobce uvádí, že trest vyhoštění byl promlčen k datu 25.5.2003 a nepřipadá tedy v úvahu maření jeho výkonu. Pokud žalovaný argumentuje mařením výkonu soudního vyhoštění, je třeba zdůraznit, že toto není okolnost zakládající vydání rozhodnutí o zajištění cizince. Ustanovení § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců se výslovně zmiňuje pouze o existenci maření anebo ztěžování výkonu rozhodnutí o správním, nikoliv soudním vyhoštění. S ohledem na neexistenci nebezpečí, že by žalobce mohl mařit anebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, tedy v případě žalobce není dán základní předpoklad pro vydání napadeného rozhodnutí. Žalobce dále poukazuje na skutkové okolnosti, za něž k vydání napadeného rozhodnutí došlo. Dne 24.2.2012 se žalobce osobně dostavil k policejnímu orgánu, kde žádal vyřešení svého pobytu. Nepopírá, že v této době již vypršela platnost jemu naposledy uděleného výjezdního příkazu č. GA 0190114 s platností do 3.2.2012. Žalobce v současné době v České republice pobývá pouze z důvodu, že je veden soudní spor ve věci jeho nároku na odškodnění za 3 roky trvající vazbu, jenž na něm byla neoprávněně vykonána, neboť v dané věci byl následně v celém rozsahu zproštěn obžaloby. Tento spor a veškerá řízení s tím spojená vyžadují osobní účast žalobce na jednání před příslušnými soudy. Z tohoto důvodu žalobce opakovaně žádal o vydání výjezdních příkazů, které mu krátkodobě legalizovaly pobyt na území České republiky právě za účelem jeho osobní účasti na soudních jednáních. V současné době se zmíněný spor již nachází v řízení před Ústavním soudem ČR. Potřebný dokument prokazující tuto skutečnost byl však vydán až po uplynutí platnosti posledního výjezdního příkazu. Potvrzení Ústavního soudu ze dne 21.2.2012 o přijetí ústavní stížnosti žalobce bylo právnímu zástupci žalobce doručeno do datové schránky dne 21.2.2012 a žalobci bylo předáno dne 23.2.2012. Žalobce se sice mohl dostavit na příslušné oddělení Policie ČR řádně ještě v době platnosti posledního výjezdního příkazu, nicméně v té době nezávisle na jeho vůli neměl k dispozici jakýkoliv dokument, který by posloužil jako podklad pro vydání dalšího výjezdního příkazu. Žalovaný vydáním napadeného rozhodnutí nejenže porušil samotný § 124 odst. 1 písm. b), pro jehož aplikaci nebyly splněny zákonné podmínky, ale porušil zároveň stěžejní ustanovení správního řádu § 3, neboť nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a dále § 2 odst. 2, neboť překročil rozsah pravomoci svěřené mu zákonem a § 2 odst. 4, neboť jím přijaté řešení zásadním způsobem odporuje veřejnému zájmu a neodpovídá okolnostem daného případu. Pokud se jedná o uložení zvláštního opatření za účelem vycestování z území, ze samotné dikce zákona vyplývá, že toto opatření má přednost před zajištěním cizince. Správní orgán by měl pečlivě zvážit použití mírnějších donucovacích opatření, pokud taková právní řád umožňuje. Žalovaný odůvodňuje neuložení zvláštních opatření dle § 123b nebezpečím skrývání žalobce. Dle žalovaného je tento závěr podložen opakovaným porušováním zákona o pobytu cizinců a vědomým mařením výkonu soudního vyhoštění. Žalobci není zřejmé, jakým způsobem mohl žalovaný dojít ke zcela nelogickému závěru o existenci nebezpečí skrývání v kontextu toho, že se žalovaný před zajištěním sám zcela dobrovolně dostavil k policejnímu orgánu, navíc právě ve snaze řešit svou pobytovou situaci. Ani argumentace opakovaným porušením zákona o pobytu cizinců a

vědomým mařením výkonu soudního rozhodnutí zde nemůže obstát. Žalobce nepopírá pobyt na území v délce 21 dní bez oprávnění v podobě výjezdního příkazu, toto je však jediné porušení zákona o pobytu cizinců, kterého se dopustil a nelze tvrdit, že by se podobného porušení dopouštěl opakovaně. Žalovaný tento svůj závěr nijak nevysvětluje ani neodůvodňuje. Jednou z variant, kterou poskytuje ustanovení § 123b zákona o pobytu cizinců jako použití zvláštního opatření je pod písm. a) uvedena povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a pravidelně se osobně hlásit policii ve lhůtě stanovené policií. Žalobce je přesvědčen, že pokud měla být ze strany žalovaného použita vůči němu nějaká donucovací opatření, měla to být právě tato mírnější v podobě zvláštních opatření za účelem vycestování. Žalobce se do doby svého zajištění zdržoval v místě bydliště svého bratra a je připraven zde pobývat do doby skončení všech soudních sporů a zejména poskytovat náležitou součinnost, což ostatně již prokázal dobrovolným dostavením se k policejnímu orgánu. Žalobce také nesouhlasí s délkou trvání zajištění, která byla stanovena napadeným rozhodnutím na 90 dní. Pokud žalovaný odůvodňuje délku doby zajištění předpokládanou složitostí přípravy výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění, je toto zdůvodnění velmi obecné a nijak nezohledňuje konkrétní situaci žalobce.

V písemném vyjádření k žalobě navrhl žalovaný zamítnutí žaloby. K meritu věci uvedl, že všechny zákonné podmínky pro zajištění cizince byly splněny. S cizincem bylo řádně zahájeno správní řízení ve věci udělení správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod d) v návaznosti na ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod 1, 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, kdy oznámení o zahájení tohoto řízení bylo žalobci předáno dne 24.2.2012. Podkladové materiály, jež z moci úřední správní orgán obstaral, uzavřely druhou i třetí kumulativní podmínku zajištění. Cizinec hrubým způsobem porušil chráněné zájmy, které si společnost vytýčila a svým jednáním naplnil uvedené podmínky zajištění dle § 124 zákona o pobytu cizinců. Správní orgán neaplikoval ustanovení § 123b či 123c zákona o pobytu cizinců, neboť uložení tohoto opatření by bylo značně neúčinné. Důvodem k zajištění byla skutečnost, že žalobce se vyhýbal návratu do domovského státu. Pokud žalobce již v minulosti nerespektoval uloženou povinnost, tedy vycestovat z území v době, která mu byla výjezdním příkazem stanovena, neskýtá záruku, že řízení nové nebude narušovat, resp. se mu bude vyhýbat. Jeho obrana, že se dostavil ke státnímu orgánu dobrovolně, a proto nelze vyslovit závěr o existenci nebezpečí skrývání, nemůže obstát vzhledem k tomu, že mu byl 27.1.2012 vystaven výjezdní příkaz a byl řádně poučen, že tento příkaz opravňuje k pobytu pouze po dobu, jenž je nezbytná k vycestování. Vzhledem ke skutečnosti, že žalobci nebránily žádné překážky, byl povinen z území vycestovat. Správní orgán byl při svém rozhodování povinen zohlednit i dřívější společensky škodlivé jednání žalobce, tedy že byl pravomocně odsouzen za spáchání trestného činu nedovolené výroby a držení omamných a psychotropních látek. U žalobce neexistovala překážka k vycestování a k orgánu policie se dostavil 22 dnů poté, co byl povinen vycestovat. Pokud žalobce poukazuje na to, že se na policii dostavil dobrovolně, zřejmě opomíjí povinnost vyplývající z ustanovení § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců, jež ukládá cizinci pobývat na území s platným cestovním dokladem a vízem. Žalovaný nesouhlasí s námitkou žalobce, že se nevypořádal s otázkou, proč stanovuje délku zajištění na 3 měsíce. V této souvislosti uvádí, že správní orgán nemůže najisto předjímat jednotlivé úkony účastníka řízení, tedy zda podá některý z opravných či mimořádných opravných prostředků nebo zda využije své subjektivní právo podat žádost o mezinárodní ochranu, které zapříčiní překážku v realizaci správního vyhoštění. V době vydání napadeného rozhodnutí nebylo dosud ukončeno řízení o správním vyhoštění a proto byl žalovaný povinen při stanovení doby zajištění zohlednit složitost případu, s kterou se bude muset v řízení o správním vyhoštění vypořádat. V opačném případě by porušil zásadu legality.

V rozhodnutí zřetelně vyjádřil, proč přistoupil k stanovené době zajištění 90 dnů. Poukázal na porušení povinnosti ze strany žalobce, jak ukládá cizinci dle § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců, pobývat na území pouze s platným cestovním dokladem a vízem. Legitimní cíl zajištění, jímž je realizace správního vyhoštění, může být naplněn pouze tehdy, pokud cizinec bude disponovat platným cestovním dokladem. Pokud cizinec nedisponuje cestovním dokladem, je povinen správní orgán prostřednictvím Ředitelství služby cizinecké policie obstarat cestovní doklad náhradní. K tomuto úkonu je příslušný orgán domovského státu cizince, odhad doby, v níž bude vydán náhradní cestovní doklad Maroka, odvodil správní orgán z vlastních zkušeností, neboť z běžné praxe je mu známo, že doba vystavení náhradního cestovního dokladu je obvykle shodná s dobou, kterou správní orgán stanovil ve výroku. Časová náročnost spočívá i v získání náležitostí, jež jsou nezbytné pro realizaci vyhoštění. Správní orgán je v této věci vázán příslušným orgánem a to Ředitelstvím služby cizinecké policie, které zabezpečuje potřebné cestovní a přepravní doklady či eskortní činnost. V této věci je potřebná součinnost se zastupitelským úřadem cizího státu. Z uvedeného je zřejmé, že se nejedná o lhůty v řádu dní, ale naopak v řádu měsíců.

Soud rozhodl o věci bez nařízení jednání, neboť účastníci s tímto postupem souhlasili.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Podle ustanovení § 124 odst. 1b a c zákona č. 326/1999 Sb. je policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění nebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování pokud

- b) je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění
- c) cizinec nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění.

Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí vyplývá, že v rámci správního řízení, které bylo zahájeno s žalobcem podle ustanovení § 46 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb. dne 24.2.2012 bylo zjištěno, že žalobce se dne 24.2.2012 dostavil osobně na odbor cizinecké policie, odd. pobytových agend Praha 3, kde žádal vyřešení svého pobytu. Zde bylo šetřením v evidenci Policie ČR a Ministerstva vnitra zjištěno, že je veden v evidenci nežádoucích osob s platností ode dne 30.7.1998 na dobu neurčitou. Dále bylo zjištěno, že dne 27.1.2012 se dostavil na odbor cizinecké policie, odd. pobytových agend, ke mu byl vystaven cestovní průkaz totožnosti č. JC 015968 a výjezdní příkaz s platností do 3.2.2012. Dále byl poučen, že se jedná o poslední výjezdní příkaz a další již nebude udělen. Správní orgán konstatoval, že žalobce na území České republiky pobýval ode dne 4.2.2012 do dne zajištění neoprávněně. Dalším šetřením bylo zjištěno, že dne 19.12.1997 byl rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 3 vedeným pod sp. zn. 14T 118/97 odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 9 měsíců. Proti tomuto rozsudku podal obvodní státní zástupce odvolání a následně dne 10.3.1998 Městský soud v Praze rozsudkem pod sp. zn. 6To 92/98 uložil trest odnětí svobody v délce 20 měsíců a dále uložit trest vyhoštění na dobu neurčitou. Dne 24.2.2012 byl o celé věci informován obvodní státní zástupce pro Prahu 3, který nedal souhlas se zadržením a rozhodl věc dále řešit dle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, na základě zjištěných skutečností bylo

s žalobcem zahájeno dne 24.2.2002 správní řízení dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona č. 326/1999 Sb. v souběhu s ustanovením § 119 odst. 1 písm. f) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky.

Správní spis obsahuje protokol o vyjádření účastníka správního řízení ve věci správního vyhoštění ze dne 24.2.2012, kdy žalobce uvedl, že pobývá na území České republiky bez víza, do České republiky přicestoval poprvé v roce 1996, v roce 2005 odjel do Rakouska, kde získal pas, do České republiky se chtěl vrátit, a proto požádal Českou ambasádu o vízum, které však nedostal a tak do ČR odjel bez uděleného víza. V době platnosti posledního výjezdního příkazu z České republiky nevycestoval, protože mu předtím výjezdní víza neustále prodlužovali a domníval se, že když neodjede, tak mu ho opět vydají. V době pobytu v České republice pracoval pouze brigádně, zdravotní pojištění sjednané nemá. V ČR má bratra a jeho rodinu.

Obsahem správního spisu je úřední záznam sepsaný na Policii ČR ze dne 24.2.2012, dle kterého se žalobce dne 27.1.2012 dostavil na OSP OTA Praha s žádostí o udělení výjezdního příkazu a vystavení nového CPT. Provedenými lustracemi v evidencích Policie ČR bylo zjištěno, že je veden v evidencích ENO a CIS. Žalobce měl podanou žalobu u Obvodního soudu pro Prahu 8, která byla vedena pod sp. zn. 10C 94/2008, soud rozhodl o zamítnutí žaloby, proti rozhodnutí podal žalobce odvolání, o kterém rozhodl Městský soud v Praze pod sp. zn. 64Co 352/2011 tak, že rozhodnutí Obvodního soudu pro Prahu 8 bylo potvrzeno. Dne 27.1.2012 bylo rozhodnuto o udělení výjezdního příkazu s dobou platnosti na 6 dnů a to pouze k vycestování z území ČR. Cizince byl poučen o povinnosti vycestovat do 3.2.2012 s tím, že další výjezdní příkaz již nebude udělen. Dále bylo zjištěno, že žalobce podal ústavní stížnost, která je vedena u Ústavního soudu pod sp. zn. III.ÚS 576/12.

Soud především konstatuje, že zajištění cizince je zásahem do práva na osobní svobodu každého jednotlivce zaručeného článkem 8 Listiny základních práv a svobod, jakož i mezinárodními smlouvami o lidských právech, jimiž je Česká republika vázána a jež jsou součástí jejího ústavního pořádku. Zahájení řízení o správním vyhoštění cizince je nutnou, nikoliv však postačující podmínkou pro jeho zajištění. Nezbytnou podmínkou zajištění cizince je dle ustanovení § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců také nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění a zjištění, že cizinec nevycestoval z území z době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění.

V daném případě ze správního spisu vyplývá, že důvod pro zajištění cizince dán byl a tento důvod je rovněž v napadeném rozhodnutí dostatečně zřetelně vyjádřen. Z obsahu spisu je nesporné, že podmínky věku nejméně 15 let a doručení sdělení o zahájení řízení o správním vyhoštění v případě žalobce byly naplněny. Sporným učinil žalobce naplnění dalších zákonných podmínek.

Při hodnocení důvodnosti zajištění je třeba v každém případě zcela konkrétně a pečlivě zvážit okolnosti, na základě nichž došlo k zajištění cizince. V daném případě má soud za prokázané, že žalobce si musel být plně vědom skutečnosti, že pobývá na území České republiky neoprávněně, když dne 27.1.2012 mu byl vystaven poslední výjezdní příkaz s povinností vycestovat do 3.2.2012. Námitku žalobce, že se dne 24.2.2012 dostavil osobně na odbor cizinecké policie k vyřešení svého pobytu, neshledává soud jako důvodnou, neboť žalobce po celou dobu porušoval povinnosti, které mu vyplývají ze zákona o pobytu cizinců, neboť pobýval na území bez cestovního dokladu a víza. Žalobce tak vědomě porušil zákon o pobytu cizinců, když nadto i z evidence policie a jeho sdělení vyplývá, že po dobu svého

neoprávněného pobytu se dopustil trestné činnosti, pracoval na různých místech a neměl zajištěnu ani úhradu nákladů zdravotní péče. Všechny tyto údaje svědčí o úmyslném jednání žalobce, které je závažnější povahy než pouhý neoprávněný pobyt na území ČR bez platného víza, neboť žalobce již v minulosti zmařil výkon soudního rozhodnutí o vyhoštění a soud nemá pochyb o tom, že je zde důvodné nebezpečí, že se takového jednání dopustí i v případě rozhodnutí o správním vyhoštění. Není důvodná námitka žalobce, že trest vyhoštění byl promlčen k datu 25.5.2003, neboť povinností žalobce bylo vycestovat k tomuto datu.

K námitce, že žalovaný správní orgán měl v rámci správního řízení přistoupit nejprve k uložení opatření za účelem vycestování, soud uvádí, že v daném případě se jedná o dispozitivní normu, jenž orgánům policie umožňuje uložit zákonem stanovená zvláštní opatření za účelem vycestování. Z citované právní úpravy vyplývá, že je na správním uvážení orgánů policie, aby konkrétní věc posoudil tak, aby zvolil adekvátní prostředek, jímž zajistí realizaci správního vyhoštění cizince. Soud má za to, že zákonodárce zde vymezil pravomoc policie tak, aby dle konkrétních okolností každého případu formou správního uvážení rozhodla, zda zvolí nejprve zvláštní opatření za účelem vycestování cizince z území, tedy mírnější prostředek nebo přímo přistoupila k aplikaci ustanovení § 124 zákon o pobytu cizinců. Soud je toho názoru, že správní orgán by měl svou úvahu o důvodech, pro které přistoupil přímo k aplikaci § 124 odst. 1, aniž by předtím uložil cizinci zvláštní opatření za účelem vycestování, uvést v rozhodnutí o zajištění cizince. V daném případě je třeba konstatovat, že žalovaný tuto úvahu v napadeném rozhodnutí vyjádřil, když uvedl, že k neuložení zvláštních opatření přistoupil z důvodu nebezpečí skrývání žalobce. Jak vyplynulo ze správního spisu, žalobce přestože měl uloženo soudní vyhoštění, v roce 2005 vycestoval z území České republiky do Rakouska, ale následně se vrátil zpět do České republiky. Tím že žalobce v minulosti nerespektoval uloženou povinnost vycestovat z území v době, která mu byla výjezdním příkazem stanovena, neskýtá záruku, že nové řízení nebude narušovat.

Doba trvání zajištění se dle Městského soudu v Praze jeví přiměřenou s ohledem na skutečnost, že žalobce není držitelem platného cestovního dokladu a realizace správního vyhoštění podléhá s ohledem na složitost tohoto výkonu delšímu administrativnímu řízení. Délku této doby odůvodnil žalovaný dostatečně a k porušení žalobcových práv tím nedošlo.

Vzhledem k obsahu spisového materiálu soud konstatuje, že rozhodnutí správního orgánu vycházelo ze zjištěného skutkového stavu, který je doložen ve správním spise a z něhož vyplývá, že v daném případě nebyly podmínky pro uložení zvláštního opatření za účelem vycestování cizince, nýbrž byly dány důvody pro zajištění žalobce.

Na základě uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce, jenž v řízení nebyl úspěšný, nemá právo na náhradu nákladů řízení. To by náleželo úspěšnému žalovanému, soud však z obsahu spisu nezjistil, že by na náklady řízení nad rámec běžných výdajů vznikly, ostatně žalovaný žádné své náklady ani neuplatňoval.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 13. dubna 2012

JUDr. Miroslava H r e h o r o v á v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Ivana Viterová